



VIAC
NEŽ
MILENKA

Mary Baloghová

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Tešín

Z anglického originálu *More Than a Mistress*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dell Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York 2010, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Delacorte Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Translated from the English *MORE THAN A MISTRESS*.

Copyright © 2000 by Mary Balogh

All rights reserved

Translation © Tamara Chovanová 2024

Poetry Translation © Jana Kantorová-Báliková 2024

Cover Design © Juraj Šramko 2024

Cover Photo © Victoria Davies / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2024

ISBN 978-80-220-2554-6

1



DVAJA DŽENTLMENI MALI na sebe len košele, hoci bolo svieže jarné ráno a chystali sa vystreliť si navzájom mozog. Aspoň sa o to chceli pokúsiť. Stáli na odlahlom zarosenom trávniku v londýnskom Hyde Parku obrátení každý iným smerom, nevšimli si jeden druhého, kým nenastane ten okamih a nezamieria...

No nestáli tam sami, bol to čestný súboj a dodržali podmienky. Vyzývateľ hodil rukavicu, aj keď nie doslova, a so súperom sa prostredníctvom sekundantov dohodli na stretnutí dnes ráno. Prítomní boli obaja sekundanti, ako aj felčiar a hárka divákov, samých mužov, tí vstali z postele zavčas rána – alebo v nej ani neležali, lebo sa dlho zabávali –, len aby videli dvoch urodzených mužov, ako sa pokúsia ukončiť život toho druhého.

Jeden z účastníkov súboja, vyzývateľ, nižší, územčistý, dupal nohami v čižmách, zatínal prsty, oblizoval si suché pery ešte suchším jazykom, v tvári bol takmer rovnako biely ako jeho košeľa.

„Áno, môžete sa ho spýtať,“ povedal svojmu sekundantovi a márne sa usiloval, aby mu nedrzkotali zuby. „Niežeby to urobil, ale človek musí byť slušný.“

Jeho sekundant sa šiel poradiť s druhým sekundantom, ten pristúpil k druhému účastníkovi súboja. Vysoký elegantný džentlmen vyzeral bez redingotu dobre – pod bielou košeľou sa mu vynímali svalnaté ramená,

plecia i hrud', břišky a čizmy zvýrazňovali dlhé svalnaté nohy. Nonšalantne si prihládzal čipku na rukávoch, siahajúcu až po dlhé prsty s dokonalou manikúrou, pritom sa roztržito rozprával so svojimi priateľmi.

„Oliver sa trasie ako osika,“ poznamenal barón Pottier s lorňonom na oku. „Netrafil by katedrálu ani z tridsiatich krokov, Tresham.“

„A zuby mu drkocú,“ dodal vikomt Kimble.

„Plánujete ho zabiť, Tresham?“ spýtal sa mladý pán Maddox a upútal chladný, arogantný pohľad duelanta.

„To sa v súbojoch robí, nie?“ odvetil.

„Dáme si potom raňajky v klube White's, Tresh?“ navrhol vikomt Kimble. „A neskôr skočíme do Tattersall's? Vyhlíadal som si pekný párik sivkov do svojho koča.“

„Len čo vybavíme túto záležitosť.“ Ale duelanta odpútal príchod jeho sekundanta. „Tak čo, Conan?“ spýtal sa s náznakom netrpezlivosti. „Je dôvod na toto zdržanie? Priznávam, neviem sa dočkať raňajok.“

Sir Conan Brougham vedel, že ten muž si vždy zachová chladnú hlavu. Bol jeho sekundantom pri troch predošlých súbojoch, po ktorých si jeho priateľ doprial výdatné raňajky, vyrovnaný, akoby si bol len zajazdiť v parku.

„Lord Oliver je ochotný prijať slušné ospravedlnenie,“ vyhlásil.

Ich známi si z toho robili posmech.

Ten muž mal také tmavohnedé oči, až si ľudia mysleli, že sú čierne, a pri pohľade do očí sira Conana ani nežmurkol. Úzku, arogantnú, peknú tvár mal bezvýraznú, iba mierne zdvihol obočie.

„Vyzval ma na súboj preto, lebo som mu nasadil parohy, a je ochotný zmieriť sa s jednoduchým osprave-

dlneím?“ spýtal sa. „Mám svoju odpoveď vyjadriť jasne, Conan? Potreboval si sa so mnou poradiť?“

„Možno by to stálo za rozmyslenie,“ radil mu priateľ. „Nesplnil by som svoju úlohu dobre, keby som ti to neporadil, Tresham. Oliver je celkom dobrý strelec.“

„Tak nech to dokáže a zabije ma,“ odbil ho duelant bezstarostne. „A to čím skôr, priateľ môj, diváci sa očividne nudia.“

Sir Conan pokrútil hlavou, pokrčil plecami a odišiel oznámiť vikomtovi Russellovi, sekundantovi lorda Olivera, že jeho milosť vojvoda Tresham nepovažuje za potrebné, aby sa lordovi Oliverovi ospravedlnil.

Takže nezostávalo iné, len pokračovať v súboji. Vikomt Russell chcel mať toto stretnutie čím skôr za sebou. V Hyde Parku, na verejnom priestranstve, boli súboje zakázané. Hoci zašli do odľahlej časti, bolo by lepšie vybauiť tú záležitosť vo Wimbledon Common, kde sa zvyčajne konali duely. Jeho priateľ však trval na parku.

Obaja sekundanti im starostlivo prezreli pištoly – už nabité. Diváci v očakávaní zašumeli, protagonisti súboja vzali zbraň, každý svoju, ani na seba nepozreli. Zaujali svoje miesta chrptom k sebe a po dohovorenom signáli urobili pár krokov a obrátili sa. Obaja starostlivo zamierili, každý sa postavil bokom, aby poskytol súperovi čo najužší terč. Čakali, kedy vikomt Russell pustí z ruky bielu vreckovku a dá znamenie na streľbu.

Diváci takmer hmatateľne zašumeli.

A vtedy sa odrazu stali dve veci.

Vreckovku pustili.

A ktosi skríkol.

„Prestaňte!“ vrieskal ten hlas. „Prestaňte!“

Ženský hlas prichádzal od hájika obďaleč. Diváci pobúrene zašumeli, hlasnejšie ako pri kontrole zbraní, ani sa nepohli, aby protagonistov nič nerušilo.

Vojvoda Tresham, prekvapený, zúrivy, spustil pravú ruku, zvrchol sa, zagánil na osobu, ktorá sa odvážila narušiť v tej chvíli ich stretnutie.

Lord Oliver na chvíľu zaváhal, ale rýchlo sa spamätal, zamieril a vystrelil.

Žena zvrieskla.

Jeho milosť nespadla. Spočiatku sa zdalo, že vojvodu netrafil. Ale na lýtku, pár centimetrov nad okrajom dokonale vyleštenej koženej čížmy, sa zjavil žiarivo červený fľak, akoby ho tam zrazu namaľovala neviditeľná ruka dlhým štetcom.

„Hanba!“ zvolal zobďaleč barón Pottier. „Hanba ti, Oliver!“

Pridali sa k nemu aj iní, všetci mu zazlievali, že neférovovo využil protivníkovu nesústredenosť.

Sir Conan vykročil k vojvodovi, červený fľak sa zväčšoval. Felciar sa sklonil, vzal svoju brašnu, no jeho milosť ho ľavou rukou zastavila, pravú znova zdvihla a namierila pištoľ. Ruka sa mu ani nezachvela. Tvár mal bezvýraznú, len prižmúrenými očami hľadel na svoj cieľ, ktorému teraz nezostávalo iné, len stáť a čakať na smrť.

Treba uznať, že lord Oliver stál celkom nehybne, hoci ruka s pištoľou sa mu viditeľne triasla.

Diváci znova stíchli. Aj neznáma žena. V ovzduší zavládlo takmer neznesiteľné napätie.

A potom vojvoda Tresham, tak ako pri každom súboji, ktorého sa zúčastnil, zdvihol ruku a vystrelil do vzduchu.

Červený fľak na jeho břičeskách sa rýchlo zväčšoval.

Vyžadovalo si železnú silu vôle, aby zostal stáť, keď mal pocit, akoby ho v nohe bodali tisícky ihiel, ale hoci sa hneval na lorda Olivera, že vystrelil z pištole, keď

každý ozajstný džentlmen by počkal, kým sa situácia neupokojí, Jocelyn Dudley, vojvoda Tresham, ho nikdy nechcel zabiť či zraniť, len chcel, aby sa trochu spotil, a doprial mu čas, aby si pred očami premietol celý svoj život a premýšľal, či sa pri tejto príležitosti vojvoda, známy ako skvelý strelec, no aj ako muž, ktorý pri súbojoch vždy premárni guľku a vystrelí do vzduchu, zachová podľa svojho zvyku.

Keď hodil pištoľ na mokrú trávu, ihly ho už bodali v celom tele. Prežíval muky a držal sa na nohách iba preto, lebo nechcel Oliverovi dopriať zadosťučinenie, aby mohol vyhlásiť, že ho zrazil na zem.

Navyše stále sa hneval. A to boli slabé slová. Soptil od zúrivosti a bol by ju upriamil na Olivera, keby nemal iný terč.

Obrátil hlavu a prižmúrenými očami pozrel na kraj hájika, kde pred chvíľou stála a vrieskala nejaká žena. Bezpochyby slúžka! Vybavovala rannú pochôdzku a zabudla na základné pravidlo – že sa má starať o svoje veci a nechať aj ostatných, aby sa starali o svoje veci. To dievča treba poučiť, dostane lekciu, na ktorú nikdy nezabudne.

Ešte vždy tam stála, fascinovane hľadela, obe ruky si pritískala na ústa, no už nekričala. Škoda, že je to žena. S veľkým zadosťučinením by ju zbičoval, až potom by si dal ošetriť nohu. Doparoma, hrozne to bolelo!

Prešla iba chvíľa, odkedy vystrelil a odhodil zbraň. Náhlili sa k nemu Brougham aj felčiar. Diváci vzrušene zašumeli. A jasne počul jeden hlas.

„Skvelá práca, Tresh!“ zvolal vikomt Kimble. „Bol by si pošpinil tú guľku, keby si zastrelil toho darebáka.“

Jocelyn znova zdvihol ľavú ruku, no neodtrhol pohľad od ženy v hájiku. Pravou rukou ju rozkazovačne privolať.

Keby mala rozum, zvrtila by sa a vzala by nohy na plecia. Nemohol ju prenasledovať a pochyboval, že niekto z prítomných by kvôli nemu naháňal nepeknú slúžku v sivých šatách.

Ale nemala rozum – najprv váhavo urobila pár krokov k nemu, potom sa rozbehla, až stála takmer tesne pri ňom.

„Vy hlupák!“ skríkla nahnevane, nehľadiac na svoje spoločenské postavenie a na následky toho, ako sa rozpráva s urodzeným mužom. „Urobili ste hroznú sprostosť! Neceníte si život, ak ste sa dali zatahnuť do tohto nemožného súboja! A teraz ste ranený! Musím povedať – tak vám treba!“

Prižmúril oči, usiloval sa nevšímať si pulzujúcu bolesť v nohe, nedokázal na nej stáť.

„Mlč, dievča!“ napomenul ju chladno. „Keby som tu dnes zomrel, teba by možno obesili za vraždu. Nevážiš si život, čo sa miešaš do vecí, do ktorých ťa nič nie je!“

Líca jej horeli od hnevu. Pri jeho slovách zbledli, vyvalila naňho oči, pery stisla do prísnej čiarky.

„Tresham,“ oslovil ho sir Conan, ktorý stál neďaleko, „mali by sme dovoliť felčiarovi, aby ti ošetril nohu, kamarát. Strácaš krv. Odnesieme ťa s Kimblom na deku, felčiar si ju tu rozprestrel.“

„Odnesiete ma?“ Jocelyn sa opovržlivo zasmial. Neodtrhol pohľad od slúžky. „Dievča, podopri ma.“

„Tresham...“ Sir Conan bol z tej situácie očividne nešťastný.

„Idem do práce,“ povedalo dievča. „Ak sa nepoponáhľam, prídem neskoro.“

Ale Jocelyn sa sťažka oprel o jej plece, nemal v úmysle oprieť sa celou váhou. Keď sa konečne pohol a preniesol váhu zo zranenej nohy, zaplavila ho oveľa silnejšia vlna bolesti, než cítil dovtedy.

„Ty za to môžeš, dievča,“ vyhlásil pochmúrne a váhavo vykročil k felčiarovi, zrazu sa mu zdal veľmi ďaleko. „Prisámbohu, musíš mi pomôcť! A drž ten drzý jazyk za zubami.“

Lord Oliver si obliekal vestu a redingot, vikomt Russell vzal jeho pištoľ a prešiel okolo Jocelyna, aby vzal aj tú druhú.

„Urobili by ste lepšie,“ podotklo dievča, „keby ste potlačili hrdosť a dovolili priateľom, aby vás odniesli.“

Neprehla sa pod jeho váhou. Bola dosť vysoká a štíhla, ale nie slabá, zrejme bola zvyknutá na ťažkú prácu. Aj na bitku za opovážlivosť.

Kým prišli k deke, ktorú felčiar rozprestrel na tráve pod dubom, Jocelyn takmer omdlieval.

„Lahnite si, vaša milosť,“ povedal felčiar, „pozriem sa, akú škodu narobila guľka. Musím priznať, nepáči sa mi, kde vás zasiahla. Ani to krvácanie. Obávam sa, že nohu bude treba amputovať.“

Hovoril ako holič, ani čo by objavil prameň vlasov, ktorý sa pekne neprelína s ostatnými vlasmi. Vojenského felčiara na dôchodku sem priviedol lord Oliver. Pustiť žilu alebo amputovať, to boli podľa neho zrejme jediné riešenia všetkých telesných neduhov.

Jocelyn farbisto zanádal.

„To nemôžete vedieť, veď ste sa na tú ranu ani poriadne nepozreli,“ odvážila sa poznamenať slúžka. „Nemôžete vyniesť taký vážny úsudok.“

„Conan,“ Jocelyn zatínal zuby, márne sa pokúšal ovládnuť bolesť, „prived' mi koňa.“ Bol priviazaný k neďalekému stromu.

Priatelia, ktorí sa zhrčili okolo neho, protestovali.

„Priviesť koňa? Tuším sa zbláznil.“

„Mám tu koč, Tresham, odvezieš sa v ňom. Dám ho pristaviť.“

„Zostaň, kde si, Brougham. Stratil rozum.“

„To je ono, Tresham. Ukáž im, aký si tvrdý chlap, kamarát.“

„Prived' mi toho prekliateho koňa!“ precedil Jocelyn cez zuby. V smrteľnom zovretí sa držal pleca dievčaťa.

„Budem veľmi meškať,“ vyčítala mu. „Určite prídem o prácu.“

„Tak ti treba,“ Jocelyn jej povedal to, čo predtým ona jemu. V hlase mu neznel ani náznak súcitu. Jeho priateľ šiel po koňa a felčiar namietal.

„Mlčte, prosím vás!“ napomenul ho Jocelyn. „Dám do domu Dudleyovcov privolať rodinného doktora. Buďte brať ohľad na svoju budúcnosť a nebude to chcieť riešiť odfiknutím nohy. Pomôž mi na koňa, dievča.“

Ale prv než sa stihol odvrátiť, vynoril sa pred ním lord Oliver.

„Dovoľte, aby som vám oznámil, že nie som spokojný, Tresham,“ hlas sa mu triasol, akoby on utrpel zranenie. „Zrejme budete tvrdiť, že vás rozptýlilo to dievča, a vrhnete hanbu na moje meno. A všetci sa mi budú vysmievať, lebo budú vedieť, že ste opovržlivo vystrelili do vzduchu.“

„Radšej by ste boli mŕtvy?“ V tej chvíli sa Jocelynovi zdala smrť lákavá. Ak sa nesústredí, omdlie.

„Ak viete, čo je pre vás dobré, v budúcnosti sa budete mojej manželke vyhýbať,“ vyhlásil lord Oliver. „Nabudúce vám možno nedám dôstojný návrh, možno vás na mieste zastrelím ako psa, lebo vy ste pes.“

Nečakal na odpoveď a odkračal, okolostojaci zatiaľ vykrikovali: „Hanba mu!“ Niektorých bezpochyby sklamalo, že nevidia, ako mäsiar robí svoju prácu na tráve v Hyde Parku.

„Môj kôň, dievča.“ Jocelyn jej silnejšie chytil plece a prešiel pár krokov ku Gavalierovi, ktorého držal Conan.

Vysadnúť na koňa bolo ťažké, ba nemožné, keby nebola v stávke jeho hrdosť – a keby mu nepomáhal mlčanlivý priateľ, hoci s tým nesúhlasil. Jocelyna prekvapilo, že jedna malá guľka môže spôsobiť také muky. A čakalo ho čosi ešte horšie. Guľka uviazla v lýtku a napriek tomu, čo povedal felčiarovi, sám nevedel, či nohu možno zachrániť. Zaškripal zubami a vzal opraty Conanovi z rúk.

„Pôjdem vedľa teba, Tresham,“ oznámil mu priateľ stroho. „Ty somár!“

„Ja pôjdem z druhej strany,“ ponúkol sa veselo vikomt Kimble. „Tak ťa vždy bude môcť niekto zachytiť, keby si sklúzol na ktorúkoľvek stranu. Ale dobre si urobil, Tresh, že si usadil toho mäsiara.“

Slúžka stála, hľadela hore na Jocelyna.

„Teraz už zrejme meškám polhodinu,“ povedala. „A to len pre vašu hlúpu hádku a ešte hlúpejší súboj.“

Jocelyn chcel siahnúť do vrecka na redingote, no uvedomil si, že je len v košeli a bričeskách.

„Conan,“ zamrmlal podráždene, „vyber z vrecka na mojom redingote sovereign a daj ho tej ženskej, prosím ťa. Nech nefrfe, že prišla o polhodinovú plácu.“

Ale ona sa zvrtila na päte a pobúrene kráčala po trávniku.

„Ešte šťastie,“ ozval sa barón Pottier a hľadel za ňou s lorňonom pri oku, „že slúžky nevyzývajú vojvodov na súboj, Tresham. Inak by si tu určite stál zajtra znova.“ Zachechtal sa. „A nestavil by som proti nej.“

Jocelyn jej viac nevenoval pozornosť. Všetky myšlienky, všetky pocity či inštinkty sústredil na bolesť a potrebu čím skôr sa dostať na koni na Grosvenor Square a do domu Dudleyovcov, len aby si neurobil hanbu, nieže omdlie a spadne z koňa...

Jane Inglebyová si dva týždne hľadala prácu. Keď sa zmierila so skutočnosťou, že v Londýne nemá nikoho,

na koho by sa mohla obrátiť s prosbou o pomoc, a že sa nemôže vrátiť, odkiaľ prišla, a len čo si uvedomila, že tá trocha peňazí, s ktorou prišla, jej nevystačí dlhšie ako mesiac, aj keby bola veľmi šporovlivá, začala chodiť z obchodu do obchodu, z agentúry do agentúry.

Stenčujúce sa financie zvyšovali jej úzkosť a strach, ktorý cítila z iných dôvodov, a vtedy si našla prácu ako pomocnica klobučníčky. Znamenalo to dlhé hodiny úmornej práce pre zlostnú zamestnávateľku, ktorá vystupovala ako madame de Laurent a hovorila s francúzskym prízvukom, výrazne pritom gestikulovala, no keď bola vzadu v dielni so svojimi zamestnankyňami, francúzsky prízvuk vystriedal cockney. A platila mizerne.

No Jane mala aspoň prácu, aspoň dostane každý týždeň pár grošov, ktoré udržia pri živote jej dušu i telo a zaplatí z nich nájomné za skromnú izbičku, ktorú si našla v biednej štvrti.

Tú prácu mala dva dni, toto bol tretí deň. A už mešká... Bála sa pomyslieť, čo to môže znamenať, hoci mala dobré vysvetlenie. Ale nebola si istá, či sa s ním madame de Laurent uspokojí.

Neuspokojila sa. Päť minút po príchode do obchodu sa z neho Jane musela ponáhľať.

„Dvaja džentlmeni mali súboj,“ povedala madame de Laurent s rukami v bok, keď jej Jane porozprávala, čo sa prihodilo. „Nie som včerajšia, dievčatko. Džentlmeni už nemajú súboje v Hyde Parku, chodia do Wimbledon Common.“

Jane jej nevedela povedať celé mená tých dvoch džentlmenov. Vedela len to, že toho zraneného – tmavovlasého, arogantného, zlostného muža – oslovovali Tresham. A býval v dome Dudleyovcov.

„Na Grosvenor Square? Ach, Tresham!“ zvolala ma-

dame de Laurent a rozhodila rukami. „To všetko vysvetľuje. Ťažko by si našla nebezpečnejšieho džentlmena ako Tresham. Je to stelesnený diabol.“

Jane si na chvíľu s úľavou vydýchla – napokon jej uverí! Ale madame de Laurent zrazu zaklonila hlavu a opovržlivo sa zasmiala. Potom sa poobzerala po ostatných dievčatách a tie pätolizačky sa tiež opovržlivo zasmiali.

„Chceš, aby som ti uverila, že vojvoda Tresham potreboval, aby mu pomohla pomocnica klobučníčky, keď ho strelili do nohy?“ spýtala sa madame de Laurent. Očividne to bola rétorická otázka. Nečakala na odpoveď. „Nerob si zo mňa blázna, dievča. Videla si čosi vzrušujúce a zízala si, čo? Vyzliekli mu bričesky, aby mu ošetrili ranu? Nečudujem sa, že si zízala. Uistujem ťa, že v bričeskách nemal vypchávk.“

Ostatné dievčatá sa znova zachichotali a Jane očervenela – sčasti od hanby, sčasti od hnevu.

„Chcete povedať, že klamem?“ spýtala sa neuvážene.

Madame de Laurent na ňu mrazivo pozrela. „Áno, slečinka,“ vyhlásila napokon, „to chcem povedať. A viac nepotrebujem tvoje služby. Iba že by...“ S úškrnom sa poobzerala po ostatných dievčatách. „Iba že by si mi priniesla potvrdenie podpísané vojvodom Treshamom, že to, čo si tu rozprávala, je pravda.“

Dievčatá sa znova rozchichotali a Jane sa zvrtila, vyšla z dielne. Keď odchádzala, uvedomila si, že si nevypýtala plácu za odrobené dva dni.

A čo teraz? Má sa vrátiť do agentúry, ktorá jej našla toto miesto? Veď tam robila len dva dni... Predtým mala s prácou problém, lebo nemala odporúčania, skúsenosti... Ale teraz je to ešte horšie – po dvoch dňoch ju prepustili pre neskorý príchod a klamstvo.

Pred tromi dňami si nakúpila za posledné peniaze

dost jedla, aby jej vydržalo do najbližšej výplaty, ale aj lacné šaty, tie, čo teraz mala na sebe.

Zastala na chodníku, nohy sa jej podlamovali. Čo má robiť? Kam pôjde? Nezostali jej nijaké peniaze, aj keby sa oneskorene rozhodla vyhľadať Charlesa. Nemala peniaze ani na to, aby mu poslala list. A teraz po nej možno pátra. Koniec koncov je v Londýne vyše dvoch týždňov a nezametala za sebou stopy. Niekoľko ju mohol sledovať, najmä ak...

Zbledla, tú možnosť nemohla pripustiť.

Každú chvíľu môže zazrieť známu tvár a uvidí v nej pravdu – že ju naozaj sledovali. A teraz nemala možnosť stratiť sa v pomerne anonymnom svete robotníckej triedy.

Čo urobí? Vyhľadá inú agentúru a nezmiene sa o tom, čo sa jej stalo? Sú ešte nejaké agentúry, ktoré nenavštívila aj päť ráz?

Vtedy do nej bolestne vrazil unáhlený statný džentlmen, zanadával a pobral sa ďalej. Jane si pošúchala boľavé plece, znova sa jej zmocnil hnev – ten pocit sa v nej dnes akosi udomácnil. Hnevala sa na toho zlostného duelanta – podľa všetkého vojvodu Treshama. Správal sa k nej ako k nejakej veci, akoby jej jedinou funkciou malo byť, aby mu slúžila. A hnevala sa aj na madame de Laurent, že ju označila za klamárku a zosmiešnila ju.

Sú ženy z nižších tried úplne bezmocné, nemajú nárok na trochu úcty?

Tomu mužovi musí povedať, že jeho vinou prišla o prácu. A mal by vedieť, že práca pre ňu znamená prežitie! A madame by mala vedieť, že ju nemôže bez dôkazu označiť za klamárku. Čo to povedala pred pár minútami? Že môže zostať v práci, ak prinesie od vojvodu podpísané potvrdenie, že hovorila pravdu...

Tak teda jej to potvrdenie prinesie.

A on ho podpíše!

Vedela, kde býva – na Grosvenor Square. Vedela, kde to je. Počas prvých dní v Londýne, prv než si uvedomila, aká je desivo osamelá, prv než ju strach dohnal k tomu, aby sa túžila ukryť ako utečenka – veď ňou aj bola –, prešla celý Mayfair. Býval v dome Dudleyovcov na Grosvenor Square.

Jane vykročila po chodníku.

2

GRÓF DURBURY SA UBYTOVAL V HOTELI PULTENEY. Málokedy chodil do Londýna a nemal tam dom. Radšej by sa ubytoval v lacnejšom hoteli, ale musel zachovať dekórum. Dúfal, že tam nezostane dlho a zakrátko sa vráti do Candlefordu v Cornwallle.

Muž, ktorý stál v jeho obývačke s klobúkom v ruke, sa správal úctivo, ale nie podlízavo. Od toho muža záviselo, ako dlho tam gróf zostane. Bol nízky, úhľadne oblečený, vlasy napomádované.

Tak si jeho lordstvo nepredstavovalo strážnika z Bow Street, ale čo už.

„Dúfam, že po nej pátrajú všetci vaši ľudia,“ vyhlásil gróf. „Nemalo by to byť ťažké, nájdeme ju. Koniec koncov je to neskúsená dedinčanka a nikoho tu nepozná – okrem lady Webbovej, a tá nie je v meste.“

„Prepáčte, pane,“ odvetil strážnik, „ale pracujeme aj na iných prípadoch. Budú mi pomáhať asi dvaja muži. Ubezpečujem vás, že sú to dokonale vycvičení muži.“

„To dúfam,“ zahundral gróf, „aj vzhľadom na to, koľko vám platím.“

Strážnik iba zdvorilo prikývol. „Mohli by ste mi opísať tú mladú ženu, prosím?“ požiadal ho.

„Vysoká, chudá,“ vysvetľovalo jeho lordstvo, „blondínka. Priveľmi pekná – na vlastnú škodu.“

„A koľko má rokov, pane?“

„Dvadsať.“

„Takže jednoducho utiekla?“ Strážnik zaujal tvrdý postoj. „Mal som dojem, že za tým je viac, pane.“

„To teda je.“ Gróf sa zamračil. „Tá žena je nebezpečná kriminálnička. Vrahyňa. Zabila môjho syna – lepšie povedané, takmer ho zabila. Je v kóme a felčiar sa vyjadril, že sa nepreberie. A je aj zlodejka. Utekla s veľkým bohatstvom – nielen s peniazmi, ale aj so šperkami. Musíte ju nájsť.“

„A postaviť pred súd,“ súhlasil strážnik. „Tak teda, pane, ak dovoľíte, spýtam sa na tú ženu podrobnejšie – má nejaké výrazné znaky, pokiaľ ide o výzor, správanie, zvyky, obľúbené miesta, činnosti? Čokoľvek, čo by nám pomohlo, aby sme ju čím skôr našli?“

„Zrejme by ste si mali sadnúť,“ navrhlo jeho lordstvo zdráhavo. „Ako sa voláte?“

„Boden, pane,“ odvetil strážnik. „Mick Boden.“

Jocelyn sa cítil celkom uspokojivo omámený. No nespokojovalo ho, že leží v posteli, keď radšej v opitom stave sedel – vtedy sa s ním miestnosť neknísala.

„Nie!“ Zdvihol ruku – alebo si aspoň myslel, že ju zdvihol –, keď mu sir Conan ponúkol ďalší pohár brandy. „Ak vypijem viac, ten mäsiar mi odfikne nohu a neubráním sa tomu.“ Jazyk akoby mu ani nepatrilo. A mozog takisto.

„Už som vám dal slovo, že vám ju nebudem amputovať bez vášho súhlasu, vaša milosť,“ vyhlásil odmerane doktor Timothy Raikes, bezpochyby urazený, že ho

označil za mäsiara. „Ale zdá sa, že guľka je hlboko. Ak je pri kosti...“

„Tak ju vyberte.“ Jocelyn sa sústredil. Nemal rád, keď opilci bľabotali. „Vyberte ju.“ Bolesť bola príjemne otupená, ale aj v omámenom stave chápal, že alkohol bolesť celkom nestlmí. Nemá zmysel, aby sa to ďalej odkladalo. „Tak do toho, človeče.“

„Keby už prišla moja dcéra,“ povedal doktor celý neso-voj. „Je dobrou asistentkou v takýchto prípadoch. Len čo ste ma zavolali, poslal som po ňu, no možno odišla z Hookhamovej knižnice skôr, než prišiel poslík.“

„Dočerta s vašou dcérou!“ vybuchol Jocelyn. „Radšej...“

Conan mu skočil do reči. „Tu je!“ zvolal s úľavou.

„Nie, pane,“ namietol doktor Raikes. „Toto je nejaká slúžka, ale musí nám stačiť. Poď sem, dievča. Si háklivá? Odpadneš pri pohľade na krv ako komorník jeho milosti?“

„Nie, a ešte raz nie,“ odvetila slúžka. „Ale zrejme došlo k om...“

„Poď sem,“ vyzval ju doktor netrpezlivo. „Musím jeho milosti vytiahnuť guľku z nohy. Budeš mi podávať nástroje, o ktoré ťa požiadam, a budeš utierať krv, aby som videl, čo robím. Poď bližšie, sem sa postav.“

Jocelyn sa pripravil, oboma rukami zovrel kraje matracu. Na chvíľu zazrel tú slúžku, potom zmizla za Raikesom. Vo chvíli, keď všetko v jeho tele, v jeho hlave, v jeho svete vybuchlo, prestal rozmýšľať. Nemal kam uniknúť, keď lekár vrtal čoraz hlbšie a hlbšie, hľadal guľku. Conan mu oboma rukami držal stehno, aby nehýbal nohou. Jocelyn sa nepohol len silou vôle, zvieral matrac v smrteľnom zovretí, zažmúril oči, zatínal zuby. Sústredil sa, aby nekričal.

Na čase už nezáležalo. Zdalo sa mu, že trvalo celú več-

nosť, kým lekár – na porazenie pokojne – oznámil, že guľka je von.

„Už je von, Tresham,“ zopakoval Conan a zdalo sa, akoby práve zabehol desať kilometrov hore kopcom. „Najhoršie máš za sebou.“

„Nech to čert vezme!“ zavrčal Jocelyn a použil aj zo pár iných nadávok. „Nemohli ste jednoducho vybrať guľku skôr, Raikes, museli ste sa s tým pipláť celé predpoludnie?“

„Pracoval som čo najrýchlejšie, vaša milosť,“ uistil ho lekár. „Guľka bola zarytá do svalu a do šliach. Nedá sa odhadnúť, akú škodu narobila. Ale keby som sa ponáhľal, určite by som vám tak ublížil, že amputácia by bola nevyhnutná.“

Jocelyn znova zanaďoval. A potom pocítil neopísateľnú úľavu – na čelo a potom na líca mu priložili studenú mokrú handričku. Ani si neuvedomil, že bol rozhorúčený. Otvoril oči.

Okamžite ju spoznal. Zlaté vlasy mala prísne stiahnuté. Pery stisnuté do tenkej čiarky, ako keď ju videl naposledy – v Hyde Parku. Odložila sivý plášť aj čepiec, ale to, čo bolo pod plášťom, nebolo o nič lepšie. Mala na sebe lacné, nevkusné sivé šaty siahajúce až po krk. Hoci bol pod vplyvom alkoholu, ktorý mu pomáhal vydržať bolesť, spomínal si, že je vo svojej posteli, vo svojej spálni, vo svojom londýnskom dome. A ona bola vtedy v Hyde Parku na ceste do práce.

„Čo ty tu robíš?“ spýtal sa.

„Pomáham utierať krv a teraz aj pot.“ Namočila handričku do misky, vyžmýkala ju, potom mu ju znova priložila na čelo. Papuľnatá ženská!

„Ach, to si ty?“ Conan ju očividne takisto spoznal.

„Kto ňa pustil dnu?“ Jocelyn sa strhol, zanaďoval, keď mu doktor Raikes položil čosi na ranu.

„Zrejme majordómus,“ odvetila. „Povedala som mu, že sa chcem s vami porozprávať, a poslal ma sem. Vraj ste ma čakali. Mali by ste ho upozorniť, aby si dával väčší pozor na ľudí, ktorých pustí dnu. Mohla som byť ktokoľvek.“

„Veď aj si ktokoľvek!“ vyštekol Jocelyn a tuhšie zovrel matrac, keď mu pohli nohou a prebehla ním bolesť. Lekár začal obväzovať ranu. „Čo si chcela, dočerta?“

„Nech ste ktokoľvek,“ začal lekár nervózne, „znepokojujete môjho pacienta. Možno by ste...“

„Žiadam vás,“ nevšímala si lekára, „aby ste mi podpísali potvrdenie, že ste ma dnes ráno zdržali proti mojej vôli, v dôsledku čoho som prišla neskoro do práce.“

Asi som opitejší, než som si myslel, prebleslo Jocelynovi hlavou.

„Choď do čerta!“ povedal tej opovážlivej slúžke.

„Možno pôjdem, ak prídem o prácu.“ Studenou handričkou mu utierala bradu a krk.

„Možno...“ začal znova doktor Raikes.

„Prečo by ma malo zaujímať,“ spýtal sa jej Jocelyn, „či prídeš o prácu a budeš na ulici? Nebyť teba, neležal by som tu bezmocný ako veľryba vyvrhnutá morom.“

„Ja som na vás nemierila pištoľou,“ podotkla. „Ja som nestisla spúšť. Možno si spomínate, že som na vás oboch kričala, aby ste prestali.“

Ja sa hádam s obyčajnou slúžkou? premýšľal Jocelyn. Vo vlastnom dome? Vo vlastnej spálni? Odstrčil jej ruku.

„Conan,“ povedal stroho priateľovi, „daj tomuto dievčaťu sovereign, ktorý si minule nevzala, a vyhoď ju, prosím ťa, ak nebude chcieť odísť.“

Ale jeho priateľ stihol urobiť len krok.

„Rozhodne odmieta odísť,“ dievča sa vystrelo, zagánilo naňho, na líkach mu naskočili červené flaky. Mala